

Sygn. akt *IV U 247/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Guniewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Rykała-Płodzień
po rozpoznaniu w dniu 18 października 2017 r. w Rzeszowie
sprawy z wniosku E. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.
o świadczenie przedemerytalne
na skutek odwołania E. J.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.
z dnia 17/01/2017 r. znak (...)

I. **zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 17/01/2017 r. znak: (...)w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni E. J. prawo do świadczenia przedemerytalnego poczynając od dnia 10 grudnia 2016r.**

II. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na rzecz wnioskodawczyni E. J. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt IV U 247/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 października 2017 r.

Decyzją z dnia 17 stycznia 2017 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., powołując się na treść przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. 2013 poz.170 ze zm.), odmówił wnioskodawczyni E. J. przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego wobec niespełnienia warunków niezbędnych do jego uzyskania.

W uzasadnieniu powyższego Zakład wskazał, że podstawą odmowy przyznania dochodzonego świadczenia jest okoliczność, że stosunek pracy wnioskodawczyni nie został rozwiązany w myśl art. 1 lub 10 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników lecz na podstawie kodeksu pracy art. 30§1 pkt 2 k.p.

E. J. złożyła odwołanie od powyższej decyzji domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego poczynawszy od grudnia 2016 r. Odwołująca podniosła, że pomimo dokonania błędnych wpisów w treści świadectwa pracy w zakresie podstawy w zakresie podstawy prawnej rozwiązania stosunku pracy, w

rzeczywistości spełnia przesłanki do przyznania jej świadczenia przedemerytalnego, a to z uwagi na fakt, iż stosunek pracy został rozwiązany w myśl art. 10 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania stosunku pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie z przyczyn tożsamyh co wskazane w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. J. urodziła się (...)r. W dniu 9 grudnia 2016 r. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z wnioskiem o świadczenie przedemerytalne. Przedstawiła dowody dotyczące stażu pracy oraz zaświadczenie o pobieraniu przez nią zasiłku jako osoba bezrobotna.

Wnioskodawczyni pozostawała w zatrudnieniu do 7 czerwca 2016 r. Jej ostatnim pracodawcą była firma (...) Sp. z o.o. w K., gdzie wnioskodawczyni była zatrudniona od 31 sierpnia 2015 r. do 7 czerwca 2016 r. jako pracownik fizyczny.

W wydanym E. J. świadectwie pracy wskazano, iż stosunek pracy został rozwiązany na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 k.p. „Przez oświadczenie pracodawcy z zachowaniem okresu wypowiedzenia”, „Likwidacja stanowiska pracy”

Wnioskodawczyni będąc zatrudniona w (...) Sp. z o.o. w K. w okresie od 31 sierpnia 2015 r. do 7 czerwca 2016 r. oddelegowana została do pracy w niemieckiej firmie, która zajmowała się segregacją odzieży. Jej praca polegała na segregowaniu i wieszaniu odzieży na wieszakach. W tym niemieckim zakładzie pracy, w w/w okresie, pracowało około 200 osób, jednakże wnioskodawczyni była jedyną osobą delegowaną przez (...) Sp. z o.o. w K.. Umowa była zawarta na czas nieokreślony. Wnioskodawczyni została zwolniona z uwagi na likwidację stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych.

Od dnia 8 czerwca 2016 r. do 24 lipca 2016 r. E. J. była zarejestrowana jako osoba bezrobotna w PUP w K. pobierając z tego tytułu zasiłek. Od 29 lipca 2016 r. do nadal wnioskodawczyni jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna w PUP w Ł.. Z dniem 8 grudnia 2016 r. upłynął 6 miesięczny okres pobierania przez nią zasiłku dla bezrobotnych.

Zakład analizując przedłożoną dokumentację ustalił, iż wnioskodawczyni posiada 37 lat 9 miesięcy i 11 dni stażu składkowego i nieskładkowego. Pozostałe warunki nabycia uprawnień do świadczenia nie były przez ZUS kwestionowane.

Na podstawie poczynionych ustaleń ZUS wydał decyzję będącą przedmiotem odwołania.

(dowód: dokumentacja w aktach ZUS, dokumentacja w aktach sprawy, zeznania wnioskodawczyni E. J.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody.

Jako wiarygodne Sąd uznał zeznania wnioskodawczyni odnośnie przyczyn rozwiązania stosunku pracy łączącego ją z firmą (...) Sp. z o.o. w K., albowiem zeznania te były jasne, logiczne i korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Zostały złożone w sposób spontaniczny, a jednocześnie w sposób wyczerpujący i konsekwentny udzielały odpowiedzi na pytania kierunkowe Sądu.

Sąd uznał za prawdziwe także dowody z dokumentów zalegających w aktach organu rentowego i aktach sprawy, które sporządzone zostały przez podmioty uprawnione, a których treść i forma nie budziły wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Kwestią wymagającą przesądzenia w sprawie niniejszej było ustalenie przesłanek warunkujących nabycie przez E. J. prawa do świadczenia przedemerytalnego, a zasadniczo rzecz ujmując rozważenie sposobu w jaki ustał stosunek pracy łączący ją z ostatnim pracodawcą i jaka była faktyczna tego przyczyna.

Przepis art. 2 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (t. j. Dz. U. z 2013 r. poz. 170), w oparciu o treść którego ZUS rozważał uprawnienie wnioskodawczyni, precyzuje, iż prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.1)), zwanej dalej "ustawą o promocji zatrudnienia", w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn.

Zgodnie zaś z art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy jako przyczyny dotyczące zakładu pracy należy rozumieć:

a) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn nie dotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku - Kodeks pracy (Dz.U. z 2016 r. poz. 1666, 2138 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 60 i 962), w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników,

b) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych,

c) wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w przypadku śmierci pracodawcy lub gdy odrębne przepisy przewidują wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w wyniku przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę i niezaproponowania przez tego pracodawcę nowych warunków pracy i płacy.

d) rozwiązanie stosunku pracy przez pracownika na podstawie art. 55 § 11 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy z uwagi na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika;

Jak wynika z treści w/w przepisów prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje m. in. osobom dotkniętym likwidacją czy upadłością zakładu pracy lub likwidacją stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych, o wieloletnim stażu i wieku zbliżonym do emerytalnego. Świadczenia te związane są więc z zaistnieniem okoliczności związanej z utratą źródła utrzymania, ale także uzależnione od posiadania określonego okresu składkowego i nieskładkowego oraz z faktem długotrwałego bezrobocia. Źródłem finansowania świadczeń jest budżet państwa. Niewątpliwie więc celem tych regulacji jest zapewnienie wsparcia socjalnego tym osobom, które przed nabyciem uprawnień emerytalnych utraciły utrzymanie, z przyczyn od siebie niezależnych i które ze względu na wiek nie są w stanie skutecznie poszukiwać zatrudnienia.

Nadmienić również należy, iż świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180 - dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych (art. 2 ust. 3 powołanej ustawy).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy czyni zasadnym ustalenie, że wnioskodawczyni do dnia rozwiązania stosunku pracy z (...) Sp. z o.o. w K., była tam zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy. Nie budzi także wątpliwości, iż spełniła ona wszystkie warunki wymienione w art. 2 ust 3 powołanej wyżej ustawy, tj. pobierała zasiłek dla bezrobotnych przez okres co najmniej 6 miesięcy, nadal jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna jak również złożyła do organu rentowego stosowny wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego. Spór w niniejszej sprawie dotyczył natomiast kwestii rzeczywistej przyczyny rozwiązania stosunku pracy wobec treści świadectwa pracy jakim legitymuje się wnioskodawca.

W przekonaniu Sądu, materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania, pozwala na poczynienie niewątpliwego wniosku, że przyczyny rozwiązania umowy o pracę z E. J. leżały po stronie zakładu pracy i była to likwidacja stanowiska pracy wnioskodawczyni z przyczyn ekonomicznych. Na takie okoliczności naprowadzała w swoich zeznaniach wnioskodawczyni. Ponadto informacja ta została potwierdzona przez zakład pracy zarówno w świadectwie pracy jak i w piśmie z dnia 31 lipca 2017 r. Tym samym należy uznać, że rozwiązanie stosunku pracy z E. J. nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy – likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych.

Ustalając i przesądzając powyższe stwierdzić należy, że wnioskodawczyni wypełniła przesłanki przemawiające za przyznaniem jej prawa do świadczenia przedemerytalnego. Dlatego też Sąd Okręgowy, stosownie do treści art. 47714 § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję ZUS tak by odpowiadała rzeczywistemu stanowi i przepisom prawa przyznając E. J. prawo do świadczenia przedemerytalnego poczynając od dnia 10 grudnia 2016r. tj. od dnia następnego po dacie złożenia wniosku o to świadczenie.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II sentencji wyroku, znajduje postawę w art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§3). W myśl natomiast art. 99 k.p.c. stronom reprezentowanym przez radcę prawnego, rzecznika patentowego lub Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. W przedmiotowej sprawie kosztami poniesionymi przez E. J. były koszty wynagrodzenia reprezentującego go w sprawie profesjonalnego pełnomocnika, które zgodnie z § 9 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) wynoszą 180 zł.